

שם נוסף לחתן

אצטויגא לפניכם השם: אחרע
בן עינן; כתובת: כל הארץ; מקצוע:
פולש; הסוג: א; השכלה פלשונית;
פלמי; השכלה גבוהה; נכה משוחרר.
פרטים נוספים: דור עשירי בארץ. מד
בר עברית.

10 בנובמבר

הגעתי לירושלים במצב טפשי. איש לא קיבל את פני בפתח העיר. איש איננו יודע מי אני. איש איננו זוכר כי אני הצלתי את ירושלים. אני מוכה תדהמה. העיר שנתה קצת מאז: יש אוכל ומים, פגזים -- אין בכלל בחיי רות יפות -- כדאי.

11 בנובמבר

אני ממשיך להתפעל מהעיר: כמעט מיששתי ליגיונאי: הוא חיך ועישן סיגריה על החומה. אנשים טובבים ברחובות. שקט מור.

אני מתחיל להתעניין בעצמי: חדר עולה הון. כשהחזרתי היו ריקים (הם ישבו במקלטים ושמעו בראדיו איך מצילים את העיר) הייתי אורח רצוי. עתה הם גרים בחדרים, אם יש להם משהו ריק או מיותר, משכיירים אותו בתועפות הון. זאת בעיה. צריך לגור באיזה מקום.

התחלתי להטיף ציונות עד שאשה אחת (כנראה מארגון אמהות עובדות, יש לה צורה כזאת) אמרה לי כי מאז הרקמה המדינה אין יותר ציונות, ודרשה שש עשרה לירה. כמעט ובכתי מרוב בושה. אני מחליט לחזור למקצוע. פעם כבר עשיתי.

לא יום ולא לילה

אני מהלך ברחוב (כדאי לעשות פה פעם בשבוע מבצע רעש) ומסתכל אל הגגות. יש מיליון גגות בעיר זאת. או לי גדלים מתחתם מיליון חדרים? אולי.

12 בנובמבר

מתחת לאחד הגגות גדל חדר. עובר בצפיה: החדר נפלא, -- כיפות, קירות עבים, רכוש נטוש או נכסי נפקדים או אלהים יודע מה. אבל החדר ריק.

אני והמנעול שבכיסו מחכים לערב. קר, ואני שוב מחיך לתוך העיר.

10 בערב

אני פותח את הדלת חסרת המנעול, מכניס מטה מתקפלת, שתי שמיות, ומזוודה. שם מנעול בולט.

אני גר בחדר. שוב אני אדם, שוב בחור עם קורת גג.

שמו של אדם מורכב משלושה חל-קים: שם משפחה (באותיות רבתי) שם פרטי, וכתובת. איש בלי כתובת הוא נודד, ועלול להיארסר בעוון שוטטות. אני הייתי אורס אותו בעוון שטות.

כעבור עוד כמה ימים

יש פה אחד, דנילה. בן עשרים ושתיים. הוא שגא פטיכולוגיה, דת ופרויטקציה. הוא אוהב -- מה עוד לא גיי ליתי. (קיבל דירה של שלשה חדרים בגלל זה שלא גרם טרדות לצבא ולא נדחק לכבוש את ירושלים. אביו, נדמה לי, איזה מיניסטר או בדומה לזה).

כבר אמרתי לכם מה הוא שגא, לא? לקחנו ערימה של טיפוסים, ובאנו לשם. רצינו רק להכנס לחדר השלישי, הריק. זה הכול.

אבל ראו: אילו בכיות ותחנינות. פחד. דנילה ייבב וצעק שהחדר מיועד רק לגברים מיוחדים במינם (אהה, סוף סוף גיליתי מה הוא אוהב -- בחור זה אוהב נשים עד לשגעון). לפחות תנו לו בחור שיסכים לטאטא לדנילה את חדרו, ויקשיב שלוש פעמים ביום למאז תים שעות הרצאה על הדברים השנואים המצוינים למעלה.

אנחנו התנחננו בחשאי, אבל בסבי לנות, הכנסנו לשם סטודנטית אחת, בחיי, לא נושכת.

היה מחרדי מאד, משום שילד גדול זה נסע להביא את אמו ואביו וסבי תו. שני דודים ועוד חבילת אניני טעם משונים.

(זה כנראה רק בארץ הסטודנטים הם כל כך עצמאיים).

באמת מחרתי. התפלאנו מאד. היה שם בזבוז זמן ועצבים (לא שלנו). היו שם דיבורים ושכנועים וזיוקים.

אבל עובדה היא עובדה, גם אם ניסה דנילה לחקוע בי כדור מאקדת צעצוע. וזה הביא בי הרהורים נוגים מאד על הדור הצעיר שהציל את המור לדת, ועל ירידת המוסר של אותם שני שאו אקוחים כשאנו נשאנו רובים. לכל כלי המוסר שלו.

עוד כמה ימים

אני אוהב את ירושלים (המשך אהבה של אלפיים שנה). יש בה מין הומור מיוחד, שקט, עדין.

ואל תבונו לסטודנטים. יש ביניהם גם כאלה עם דם. באמת אינני יודע איך הגיעו להיות סטודנטים.

אבל אין דבר. העיקר -- הומור, הומור סטודנטאי -- לא?

סוף דבר

אולי מי מכם אין לו איפה שיגור? הואילויגא. אני לרשותכם, בעצה טובה. הבתים אינם שייכים כיום למי שבנו אותם. הבתים שייכים למי שדרים בהם. ובכן, לכו וגורו בהם. זה החוק. המש' טרה? יש לה עיסוקים אחרים, -- שיטור, בילוש אחרי בנות אם הן תיות, חיפושים בדרכים, קבלות פנים, מצע' דים, מצעדים.

בינתיים יכולה להיות לכם דירה דה-לוקס. הגג שייך למי שישן תחתיו. צריך רק להכנס ולישון.

כובשי קאטאמון, מחוסרי דיור כיום, מוצאים דרך קצרה לצדק. אולי אין זה בדיק סדר וחוק, אבל (חד גדיא) למי היתה הזכות?

כי אין טוב מהפלישה. כי טוב לאדם המעז אצל אנשים אובדי זכרון. זה לא פשוט. נכון. ניסו לגרש. ניסו לעשות צרות. אבל החדר שלי, על אף הכול. וראוינא: חוזה, שכר מועט, וגם חריקות השנים כבר פסקו. מידוס יינודי.

כעבור כמה ימים

שלו לחמך וכר. הנסיון והבקאות הם דבר של ממש. אין אני רובץ על זרי הדפנה. אני עוזר לבאים אחרי. את שלומית מצאתי ברחוב. היא זקוקה לחדר. חדר מצאה, אבל בעל החדר (בעלות מנין?) רוצה להשכירו רק לבחור ממין זכר, שקומתו 158 ס"מ, המדבר ארבע שפות בעל חנוך של לפחות בית טוב וארבע שנים בצופים.

אני שונא אנשים בעלי עקרונות. אין להתוכח אתם, כי נחבאים הם מאי הדי תריסים של עקרונות. "אני מצטער מאד, אבל זה אצלי פרינציפ". גם לי יש נימוקים משלי, והם עקרונות. חדר זה הוא קטן, אבל טוב. אנחנו הולכים לפלוש.

הוא צעק גורא, ונתן לי שמונים מטר הסברות מדוע נימוקיו צודקים.

תאור המקום

בעלת הדירה: עקומה להפלא. הבת: רצויה למדי (רק אמהית מדי). האב: נחמד להחריד.

אכסטרא: סבתא, עוזרת וכלב. ביריה ששה חדרים. הששי, כמובן, מיועד לנו. סגור במנעול ונזח מאד.

אנחנו אנשי שלום. מתנגדים לגריי מת אי נעילות. התחלתי מסביר לאוסף ברנשים זה את המצב. הם כמעט והתיפקעו מצחוק. האב הוא הפקח מכולם. הוא סיפר לי כי בפאריו היה נוהג לישון בכל לילה אצל ידידה אחרת, וכך היה חוסך לעצמו טרדת חיפוש אחרי קורת גג. האם הסמיקה, והבת יצאה להאכיל את הכלב.

הויכוח היה משעמם. מאפס מעשה הוצאנו מפתח משונה (ספק פטיש ספק טוריה) ועקרנו את הדלת. על זה נאמר: בתוכמה פותח שערים.

לא עברו שתי שניות ובחדר עמדה מטה. הכניסוה שנים מהפאקולטה למי דעי היהדות. בכל זאת לומדים משהו באותה פאקולטה. אחד מהפיסיקה פתר את בעית המפתח. ואני חייכתי לעבר הכלב. הוא היה הראשון מבני הבית שהסכים למצב החדש.

אחר שעה באנו לכלל הסכם -- של כמה לירות בודדות, וכל חלומותיה של בעלת הדירה על בחור צנוע (שומר שבת; מ'11 בלילה הדלת נעולה; בלי ראדיו ובנות; וצם ביום הכפורים) בטלו מהעולם.

הכלב נהנה מהעסק בגלוי: רק כל-בים מבינים ענינים שבהם צריך להיות בן אדם.

